62- بَابُ الإيثَارِ والْمُوَاسَاةِ

62-Боб

Бошқаларни ўзидан ҳақдор деб билиб уларга ҳамдард бўлиш

قَالَ اللهُ تَعَالَى: **{**وَيُؤْثِرُونَ عَلَى أنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ. **}** [الحشر - 9

وَقَالَ تَعَالَى **:** **{**وَيُطْعِمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِ مِسْكِيناً وَيَتِيماً وَأسِيراً. **... }** [الدهر - 8]. إلى آخر الآيات

Аллоҳ таоло: «**Гарчи ўзларида эҳтиёж бўлсада, ўзларини қўйиб (ўзгаларни) ийсор-ихтиёр қилурлар**» (Ҳашр сураси, 9-оят).

«**Ва таомни суюб-хоҳлаб турсаларда, (**Ўзлари емасдан**) мискин, етим ва есирларни таомлантирурлар**» (Даҳр (инсон) сураси, 8-оят), деб айтган.

576 - وَعَنْ أَبِي هُرَيرَةَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: إِنِّي مَجْهُودٌ، فَأَرسَلَ إِلَى بَعْضِ نِسَائِهِ، فقَالَتْ: وَالَّذِي بَعَثَكَ بِالحَقِّ؛ مَا عِنْدِي إِلَّا مَاءٌ، ثُمَّ أَرْسَلَ إِلَي أُخْرَى، فَقَالَتْ مِثْلَ ذَلِكَ، حَتَّى قُلْنَ كُلُّهُنَّ مِثْلَ ذَلِكَ: لَا وَالَّذِي بَعَثَكَ بِالْحَقِّ؛ مَا عِنْدِي إِلَّا مَاءٌ، فَقَالَ: «مَنْ يُضِيفُ هَذَا اللَّيْلَةَ؟» فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الأَنْصَارِ: أَنَا يَا رَسُولَ اللهِ، فَانْطَلَقَ بِهِ إِلَى رَحْلِهِ، فَقَالَ لامْرَأَتِهِ: أَكْرِمِي ضَيْفَ رَسُولِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ.

وَفِي رِوَايَةٍ: قَالَ لامْرَأَتِهِ: هَلْ عِنْدَكِ شَيْءٌ؟ قَالَتْ: لَا، إِلَّا قُوتَ صِبْيَانِي، قَالَ: عَلِّلِيهِمْ بِشَيءٍ، وَإِذَا أَرَادُوا العَشَاءَ، فَنَوِّمِيهِمْ، وَإِذَا دَخَلَ ضَيفُنَا، فَأَطْفِئِي السِّرَاجَ، وَأَرِيهِ أَنَّا نَأْكُلُ، فَقَعَدُوا وَأَكَلَ الضَّيفُ، وَبَاتَا طَاوِيَيْنِ، فَلَمَّا أَصْبَحَ غَدَا عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: «لَقَدْ عَجِبَ اللهُ مِنْ صَنِيعِكُمَا بِضَيفِكُمَا اللَّيْلَةَ». مُتَّفَقٌ عَلَيهِ. [خ 3798، م 2054

1. Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Бир киши Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига келиб, «Мен қийналиб қолдим», деди. У зот аёлларидан бирига одам юбордилар. У: «Сизни ҳақ ила юборган Зотга қасамки, ҳузуримда сувдан бошқа ҳеч нарса йўқ» деди. Сўнг бошқасига одам юбордилар, у ҳам худди шундай деди. Хуллас, ҳаммалари ҳам худди шундай «Йўқ, сизни ҳақ ила юборган Зотга қасам, ҳузуримда сувдан бошқа ҳеч нарса йўқ», дейишди. У зот: «**Ким буни шу кеча меҳмон қилади?**» дедилар. Шунда ансорлардан бири: «Мен, эй Аллоҳнинг Расули!» деди ва уни уйига олиб кетди. Бориб, аёлига: «Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам меҳмонларини ҳурмат қил», деди.

Бошқа ривоятда у хотинига:

«Бирон нарсанг борми?», деди. У: «Болаларимнинг емишидан бошқа ҳеч нарса йўқ», деди. У: «Уларни бирон нарса билан чалғитгин-да, агар кечки овқатни хоҳлашса, ухлатиб қўй. Меҳмонимиз уйга кирганида чироқни ўчириб қўй. Меҳмонга биз ҳам еётгандек бўлиб кўринайлик», деди. Улар овқатга ўлтиришди. Меҳмон овқат еди. Икковлари оч ҳолда ётишди. Тонг отгач, у Набий соллалоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига борди. У зот: «**Аллоҳ сизларнинг бу кеча меҳмонга қилган илтифотингиздан хушнуд бўлди**», дедилар».

Муттафақун алайҳ.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI